

Sygn. akt III USK 533/21

POSTANOWIENIE

Dnia 25 sierpnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bohdan Bieniek

w sprawie z odwołania R. W.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w K.
o wypłatę świadczenia,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 25 sierpnia 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...],
z dnia 27 maja 2021 r., sygn. akt III AUa [...],,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w [...], wyrokiem z dnia 27 maja 2021 r., zmienił wyrok Sądu Okręgowego w K. z dnia 15 marca 2021 r. i oddalił odwołanie R. W. od decyzji organu rentowego z dnia 18 sierpnia 2020 r.

Skargę kasacyjną wywiódł pełnomocnik odwołującego się, zaskarżając wyrok Sądu Apelacyjnego w całości. We wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania wskazał na podstawy uregulowane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Zdaniem skarżącego, istotne zagadnienie prawne obejmuje problem interpretacji wyjątku od zasady wypłaty jednego świadczenia, jaki wynika z art. 95 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (dalej ustawa emerytalna), a w szczególności czy stosuje się go do wszystkich żołnierzy zawodowych, dla których do obliczenia emerytury wojskowej w maksymalnej

wysokości 75% podstawy wymiaru zostały uwzględnione jedynie okresy służby wojskowej i nie mają oni faktycznych możliwości „skonsumowania” jakiegokolwiek okresu pracy cywilnej niezależnie od tego kiedy zostali przyjęci do służby wojskowej. Dalej skarżący stwierdził, że o ile nie kwestionuje zasady prawa do jednego świadczenia, o tyle ustawa w tej mierze przewiduje wyjątki, zaś sytuacja ubezpieczonego dotyczy także wielu innych osób i tym samym rozstrzygnięcie tego problemu będzie miało kardynalne znaczenie w odniesieniu do osób przyjętych do służby zarówno przed, jak i po dniu 1 stycznia 1999 r.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany wniósł o wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia jej do rozpoznania oraz orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie może zostać przyjęta do rozpoznania, bowiem zagadnienie prawne, jakie przedstawia skarżący zostało już rozstrzygnięte uchwałą składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 2021 r., III UZP 7/21 (OSNP 2022 nr 6, poz. 58), zgodnie z którą ubezpieczonemu, który pozostawał w zawodowej służbie wojskowej przed dniem 2 stycznia 1999 r. i pobiera emeryturę wojskową wynoszącą 75% podstawy jej wymiaru obliczoną bez uwzględnienia okresów składkowych i nieskładkowych, z tytułu których jest uprawniony również do emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wypłaca się jedno z tych świadczeń - wyższe lub wybrane przez niego (art. 95 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej w związku z art. 7 ustawy zaopatrzeniowej).

W uzasadnieniu powołanej uchwały Sąd Najwyższy wyjaśnił powody, dla których nie można zaakceptować stanowiska skarżącego (powinienem otrzymywać dwa świadczenia), a tym samym wyznaczył standard interpretacyjny, który obecnie nie pozwala akceptować wykładni prezentowanej w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2019 r., I UK 426/17 (OSNP 2019 nr 9, poz. 114).

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. O kosztach orzeczono w myśl art. 98 § 1 w związku z art. 398²¹ k.p.c.

[as],

